

DE GROOTE RAMP IN NEDERLAND.

Links: De langs de Eem gelegen boerderij „Oud Wolkenberg", die door den hoogen waterstand en den hevigen Noordwesterstorm bijna geheel is verwoest. Vóor de boerderij heeft zich door den ontzettenden vloed een meertje gevormd van 7 à 8 meter diepte. Rechts: Geniesoldaten bezig met het maken van een nooddam langs de rivier de Eem onder Baarn.

„Volstrekt niet!" antwoordde ik beslist. „Als een wetenschappelijk man en physiek volkomen gezond heb ik mijn zenuwen volkomen in mijn macht. Ik ben overtuigd dat de geheimzinnige macht van het schilderij een zuiver natuurlijken grond heeft en door een energiek man wetenschappelijk kan worden opgelost. Ik wil u daarom voorstellen beiden te trachten het geheim te ontsluieren. Ik kan de juistheid van uw opmerking niet ontzenuwen en hel hoe langer hoe meer tot de meening over, dat die duivelsche Chiatto een of andere helsche machine in de kamer heeft aangebracht, die in werking treedt, zoodra iemand de kamer binnenkomt. Mijn voorstel is dus, dat een koelbloedig en dapper man het portret gaat bezichtigen, terwijl een paar bekwame lieden hem hierbij nauwlettend gadeslaan en acht geven op de minste verandering die er bij hem plaats heeft!"

Assorli stemde dadelijk toe en met de ridderlijkheid hem eigen was hij dadelijk besloten de gevaarlijkste rol in het drama op zich te nemen. Ik zal een der waarnemers zijn en verzoek je mij bij dit onderzoek behulpzaam te wezen."

III.

Totzoover mijn vriend Schumann. Ik wil niet ontkennen, dat mijn nieuwsgierigheid ten hoogste gespannen was. Het vooruitzicht tegenwoordig te zijn bij de ontsluiering van zulk een afschuwelijk mysterie lokte mij aan, zoodat ik volgaarne in het verzoek toestemde.

Den namiddag van dienzelfden dag betrad ik peinzend de breede trappen van het statige in oud-italiaanschen stijl gebouwde paleis der Soffareno's. Een bediende in rijk livrei ging mij met geruischloozen stap voor door de vorstelijke hal. Ik had geen tijd de details van de rijke architectuur te bewonderen, die mij omringde, want ik bevond mij weldra in de tegenwoordigheid van een deftigen zwartgeknevelden Italiaan en mijn vriend den professor.

Een haastige kennismaking volgde en onmiddellijk daarop begaven we ons naar de kamer waar het gevreesde schilderij hing. De professor ontsloot de deur en vol nieuwsgierigheid staarden we naar binnen. Het was een langwerpige kamer waarvan de wanden met tal van schilderijen behangen waren; in het midden stond een tafel met een kostbare vaas er op en eenige stoelen er omheen. En daar, recht tegenover ons, hing van de andere afgezonderd slechts één schilderij, klaarblijkelijk degene die wij zochten.

Alvorens de kamer binnen te treden, had er een kleine beraadslaging plaats. De graaf stond er op het eerst binnen te gaan, dit was hij aan zijn eer en relaties verplicht. De professor, die nu nog ernstiger dan gewoonlijk was, drong hem met beslistheid terug.

„Uw taak," zei hij, „is de kamer te betreden op zoo natuurlijke wijze als u mogelijk is, en naar het portret te gaan zien, dat zich daar bevindt. Wij daarentegen moeten ons bepalen te kijken niet naar het portret maar naar u. Om dit volkomen te kunnen doen, moeten wij eerst binnentreden en zóó plaats nemen, dat we geen enkel van uw bewegingen uit het oog verliezen. Wij gaan dus eerst naar binnen en op een teeken van mij volgt ge, neemt van ons niet de minste notitie en speelt zoo goed mogelijk de rol van iemand, die geheel in bewondering verzonken is voor het schoone portret."

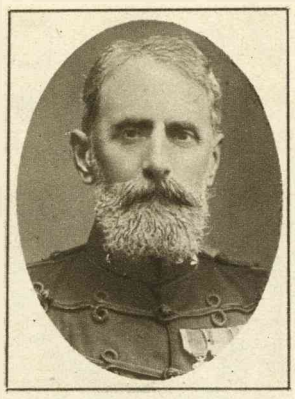
De professor ging voor en ik volgde, en na een vluchtigen blik op het schilderij geworpen te hebben, plaatste ik mij rechts ervan tegen den muur. De heer Schumann bleef staan terzijde van den antieken stoel met hooge leuning, die op eenige meters afstand van het schilderij stond.

Het teeken werd nu gegeven en Assorli trad de kamer binnen. Hij was zeer bleek, doch overigens kalm. Hij liep op het portret toe, bleef even staan en nam toen plaats op den stoel.

Verscheidene minuten gingen voorbij zonder dat ik iets bijzonders bemerkte. De graaf nestelde zich in den leunstoel, het hoofd tegen het kussen geleund en keek voortdurend naar het portret.

Ik wendde geen oog van den graaf af en daar, opeens, meende ik een lichte verandering te bespeuren in het gelaat van den man tegenover mij. Verbeeldde ik het mij? Zijn oogen, die hij al dien tijd onafgewend op het portret gericht had, schenen grooter, schitterender te worden en uit hun kassen te puilen. Zijn gelaat werd aschgrauw en met een diepen zucht liet hij zijn hoofd op de borst vallen.

Voordat ik tijd had eenige gevolgtrekkingen te maken, had de professor ingegrepen.

H. TH. v. YSSELDIJK. † **W. LAK.**

De heer H. Th. v. YSSELDIJK, gepensionneerd kapitein van het Nederl. O.-I. leger, ridder in de Orde van Oranje Nassau en leeraar aan den Hoofdcursus te Kampen, is op 53-jarigen leeftijd overleden. — Den 13en Februari hoopt de heer W. LAK, werkzaam ter drukkerij van de firma K. H. Idema te Medemblik het feit te herdenken, dat hij 50 jaar onafgebroken bij genoemde firma in dienst is.

„Sta op!" schreeuwde hij. „Sta op en ga heen. Ik heb genoeg gezien!"

De graaf keerde moeizaam het hoofd om en toen hij wilde opspringen weigerden zijn beenen hem den dienst. De aschgrauwe tint had nu voor een doodelijke bleekheid plaats gemaakt, en hij wreef met zijn hand nadenkend over het hoofd. De professor nam hem bij den arm en bijgestaan door mij leidde hij den graaf de kamer uit. We plaatsten hem in een gemakkelijken stoel, belden om assistentie en haastten ons daarna terug naar de kamer.

„Wat heb je gezien?" fluisterde Schumann mij in 't oor.

„Niets," was mijn antwoord, „dat is te zeggen; niets wat mij eenige aanwijzing geeft omtrent de plotselinge ziekte van den graaf."

„Zag je hem in dien stoel zitten?"

„Natuurlijk, maar wat zou dat?"

„Merkte je op, hoe hij met zijn hoofd tegen het roodzijden rugkussen leunde?"

„Ja, zeker, maar . . . ."

„Een oogenblik. Zag je niet, hoe hij toen plotseling rechtop ging zitten en over zijn hoofd streek, alsof hem iets irriteerde?"

Ik had dit wel gezien, maar er geen waarde aangehecht. Mijn vriend opende mij de oogen.

„Daar ligt het geheim," zei hij naar den stoel wijzende. „In deze enkele handeling ligt de zwakke vingerwijzing naar het geheim. Help mij den stoel uit de kamer voeren, opdat we hem nauwkeurig kunnen onderzoeken."

Terwijl hij sprak, pakte hij de leuning beet, ik volgde aan den anderen kant zijn voorbeeld, doch te gelijker tijd lieten we beiden een kreet van verrassing en schrik hooren.

De stoel was aan den vloer bevestigd!

Een koude rilling ging mij door de aderen, nu langzamerhand het vermoeden tot mij doordrong aan welke duivelsche uitvinding de dood van twee, misschien van vier menschen te wijten was. Wat mijn metgezel betrof, al het bloed was uit zijn gezicht geweken. Hij herstelde zich echter snel.

„Ik zal deze kamer niet verlaten, alvorens dat vervloekte geheim tot op den bodem te hebben nagespeurd."

Met deze woorden had hij een zakmes te voorschijn gehaald, met resolute beweging de zijden rugleuning rondom losgesneden en nu vertoonde zich aan onze verbaasde oogen, omwoeld van stroo en wol een soort klok, maar zonder wijzerplaat en op de plaats, waar de wijzers moesten zitten een uiterst scherpe naald, ongeveer een halven centimenter lang.

„Die heeft hem gestoken," mompelde de professor, „maar wat kan de symptomen veroorzaakt hebben, die wij zagen? We moeten de machine openen."

Ik beken dat ik niet veel lust gevoelde, om het gevaarlijke onderzoek voort te zetten, doch was te beschaamd om dit mijn vriend te zeggen. Ik hield dus de stalen doos vast, terwijl de professor met zijn mes pogingen deed haar te openen. Dit kostte minder moeite dan we gedacht hadden: het deksel liet los en nu zagen we dat de naald bevestigd was aan een kleine tube, waarin zich eenig vocht bevond. Mijn geleerde vriend drukte zijn nagel tegen de naald en onmiddellijk vloeide er eenig vocht uit de tube. Zijn gelaat werd nog ernstiger. Hij rukte de tube los, bekeek en berook den inhoud en zei tandenknarsend dit enkele woord:

„Aconitum!"

Ik beefde van ontroering bij het zien van dit geraffineerde wraakmiddel van den duivelschen schilder. Hoevelen hadden hiervan nog het slachtoffer kunnen zijn als zij in dezen stoel waren gaan zitten, die daar zoo uitnoodigend stond en reeds zoo noodlottig was geweest voor een oud man, een onbezorgden jongeling, een schoone maagd en ten slotte voor den ridderlijken soldaat, had niet de onderzoekingslust van den vreemden geleerde den sluier van dit mysterie opgelicht.

Onmiddellijk werden pogingen in het werk gesteld de jonge markiezin te redden, doch de ontdekking kwam te laat. Haar verloofde had wellicht nog gered kunnen worden, doch toen hij hoorde, dat Helena sterven moest, weigerde hij tegengift in te nemen. Beide ongelukkige slachtoffers van een lage wraak werden in één graf gelegd.

Toen ik mijn vriend Schumann vroeg hoe dat het kwam, dat de oude markies onmiddellijk gestorven was, terwijl de jongelieden nog eenige weken hadden geleefd, antwoordde hij:

ORKESTVEREENIGING „DE SYMPHONIE" TE GOES.

Hierboven een foto van de bekende Orkestvereeniging „De Symphonie" te Goes, die onlangs het heuglijk feit van haar 25-jarig bestaan mocht herdenken. Als merkwaardigheid kunnen wij nog mededeelen, dat de oprichter der vereeniging, de heer F. X. Mannhardt, gedurende het geheele bestaan de functie van directeur en voorzitter heeft vervuld.